

IX
ANEXĂ

Memoriu adresat M.S.Regelui Mihai I - Atitudinea membrilor Mișcării Legionare față de situația actuală a României și problemele românești de viitor (iunie 1948)

1. Membrii fostei Mișcări Legionare sunt și rămân profund monarhici și indisolubili legați de actuala dinastie română. Ei țin să afirme din nou sentimentele lor de fidelitate față de M.S.Regele Mihai I, ale cărui patriotism și înțelegere clară a problemelor în împrejurările tragice în care se află țara îi asigură dragostea și recunoștința tuturor Românilor.

2. Membrii fostei Mișcări Legionare intră în rândurile Rezistenței ca Români desprinși total de preocupări de partid și dominați exclusiv de gândul ca Mișcarea Română de Rezistență să ajungă la cât mai multă unitate, trăinicie și putere combativă.

3. Ei nu condiționează atitudinea adoptată de o orientare asemănătoare a celorlalte partide sau grupări politice românești, ci foștii legionari fac acest gest de renunțare la organizația lor politică dintr-o înaltă înțelegere a imperativului istoric al ceasului de față.

4. Din aceeași dorință de a vedea toate forțele românești unite într-o puternică frăție, membrii fostei Mișcări Legionare înțeleg să rămână departe de orice frământări sau deosebiri de vederi ce s-ar putea ivi între alți factori politici români.

Ei sunt convinși de necesitatea ca la lupta de eliberare a neamului să participe un cât mai mare număr de români și în acest scop trebuie să se ajungă la un spirit împăciuitoare între ei, uitându-se ce a putut să-i despărță în trecut.

5. Membrii fostei Mișcări Legionare acordă deplină încredere factorilor politici români din țară și din străinătate care s-au angajat

în lupta de dezrobire a țării și nădăjduiesc că acțiunea lor va determina recunoașterea deplină a contribuției românești la cauza comună, atunci când se va discuta viitoarea așezare europeană.

6. Pornind de la aceeași grijă de unitate și solidaritate în fața primejdiei comune, membrii fostei Mișcări Legionare cer ca în Comitetul Național al Românilor liberi din străinătate să fie și ei reprezentați. Această prezență este necesară atât pentru ca poporul român să devină conștient de unitatea care s-a realizat între toate forțele lui luptătoare, cât și pentru eficacitatea acțiunii lui pe teren.

7. Membrii fostei Mișcări Legionare cred că în etapa de luptă comună care ne stă înaintea se vor făuri premisele necesare pentru refacerea țării. Prin cunoașterea reciprocă în lupta comună vor dispărea multe prejudecăți și vrăjmășii fără rost, se va atinge și va fi cu puțință încheierea unor legături temeinice între toți românii iubitori de țară.

Poporul român, după rănilor a două războaie, în lupta crâncenă ce-l mai așteaptă, nu va mai putea suporta acele frământări interne ce i-au făcut atât de mult rău în trecutul său istoric.

8. Fosta Mișcare Legionară a refuzat întotdeauna să-și lege soarta și viitorul de un anumit program și de orice doctrină politică de import. În substanța ei pură, Mișcarea Legionară nu a fost niciodată totalitară, ci s-a deosebit întotdeauna de mișcările politice cu acest caracter - de unde și conflictele cu acestea - deși o anumită conjunctură europeană a clasat-o forțat în acest cadru nefiresc pentru ființa și evoluția ei specific românească.

Este deci foarte ușor foștilor legionari ca în orientarea lor politică să renunțe la toate formele ce ar avea rezonanțe totalitare. Ei se vor încadra în toată libertatea democratică, după conștiința și preferințele fiecăruia, în partidele românești existente sau în alte formațiuni cu caracter democratic ce s-ar putea înființa între timp.

9. Foștii legionari n-ar putea da însă concursul acelei specii ipocrite de democrație care s-a practicat multă vreme la noi în țară. Foștii legionari cred că, după uriașele jertfe pe care le face

astăzi poporul român, după suferințele pe care le îndură deopotrivă intelectualitatea română, tineretul României și personalitățile reprezentative ale tuturor partidelor românești, e necesară o revizuire a concepțiilor politice ale clasei conducătoare.

Ținta comună va trebui să fie instaurarea unei forme superioare de viață politică, care să nu se rezume la niște formule rău asimilate, ci să se inspire mai mult din exemplele vii și creatoare ale democrațiilor occidentale, din practica lor constituțională fecundă, respectuoasă atât față de persoana umană, cât și față de permanențele istorice ale neamului, o democrație leală față de masele populare, așa cum a susținut-o și a mărturisit-o în toate împrejurările marele bărbat de stat, luptător și martir al neamului, Iuliu Maniu.

10. Membrii fostei Mișcări Legionare doresc să se stabilească o colaborare leală și rodnică între poporul român și minoritățile conlocuitoare care respectă ființa și integritatea statului român.

11. De cel mai mare folos pentru refacerea țării este ca, a doua zi după victorie, să se facă apel în modul cel mai larg la sprijinul capitalurilor străine, pentru a pune în valoare bogățiile țării. Dar această participare a capitalurilor străine nu e de dorit să rămână pe terenul pur speculativ, ci să reprezinte o colaborare rodnică cu colaborarea românească, cu spiritul de creație al tehnicienilor noștri și să contribuie la buna stare economică a maselor largi ale poporului român.

12. Pe plan internațional, foștii legionari sunt convinși de necesitatea unei sincere și cât mai strânse colaborări între toate popoarele europene pentru ca, din eforturile lor unite, să ia naștere o Europă federativă, cu un fundament spiritual unitar, alcătuit din împletirea armonioasă a ideii naționale cu forme de viață democratice și cu eternele valori spirituale ale creștinismului.

10 iunie 1948

Mihail Sturza
Prof. Ion Protopopescu

Memoriu adresat M.S. Regelui Mihai I (aprilie 1949)

Majestate,

Membrii fostei Mișcări Legionare și-au fixat atitudinea față de situația actuală a țării într-un memoriu-program care a fost trimis în primul rând Majestății Voastre în iulie 1948. Același memoriu-program, împărțit pe puncte, preciza și orientarea lor politică în viitor, atât în raport cu celelalte partide românești cât

și pe planul relațiilor externe. Mai înainte de această dată nu am crezut oportun să ne manifestăm punctul nostru de vedere. Bunul simț, dorința de a nu tulbura cu ieșirea noastră prematură desfășurarea evenimentelor din țară unde rezistența contra agresiunii sovietice era condusă de partidele istorice, sub supravegherea constantă a Majestății Voastre, ne-au impus o rezervă absolută acelor care ne aflam în străinătate. Am lăsat întreaga inițiativă persoanelor care aveau datoria și dreptul să o exercite în calitate de făuritori ai Actului de la 23 august, iar noi ne-am mulțumit să apărem așa cum se cuvenea: în străinătate așteptând rezultatele eforturilor lor, iar în țară dându-le sprijinul ca luptători și oameni cu experiența vremurilor de prigoană și suferință.

După ce însă toate instituțiile fundamentale ale țării au căzut, una după alta, încheindu-se etapele de distrugere a statului român cu abdicarea forțată a Majestății Voastre, tăcerea noastră nu mai avea nici un rost să mai continue, pentru că nu mai exista nimic din cele ce ne-au impus rezerva de altădată. Și cei care n-am crezut niciodată în valoarea angajamentelor sovietice, și ceilalți, care mai păstrau măcar o vagă nădejde în respectul lor, ne-am trezit dintr-o dată prinși în roțile aceluiași destin năpraznic. Combinațiile diplomatice pe care s-a sprijinit politica noastră răsăriteană după 23 august s-au dovedit mult prea slabe pentru a rezista tendințelor de expansiune ale statului sovietic, care nu cunoaște altă normă de conduită în relațiunile internaționale decât logica impecabilă a unei revoluții totalitare.

Majestate,

În istoria unui neam există o gradație a primejdiilor, o ordine de înscriere a lor. Sunt primejdiile de o mare virulență, pustuitoare, absurde, neverosimile, care sărbătoresc adevărate orgii din substanța popoarelor învinse, și sunt altele a căror margine de toleranță este mai mare, care se mulțumesc cu o ocupație, cu un

tribut, cu o ciuntire de frontieră. În ordinea de urgență a problemelor care interesează existența statului român, nimeni nu va tăgădui că Rusia sovietică a reprezentat întotdeauna subiectul cel mai neliniștitor, cel mai încărcat de necunoscute și amenințări. Nu e o chestiune care să ni se dezvăluie abia în prezent, ci o crudă experiență istorică, un strigăt de alarmă care răsună de trei secole încoace, ne avertizează fără întrerupere cine este inamicul principal al poporului nostru, cine râvnește să ne ocupe teritoriile și să ne anexeze acelor împărății mute și fără nume. Dacă pentru ruși testamentul lui Petru cel Mare a devenit leit motivul politicii lor externe în Sud-Estul Europei, pentru noi un alt testament, ratificat de sângele și lacrimile strămoșilor noștri, ne îndeamnă să nu cedăm expansiunii moscovite, să ne găsim alianțe capabile să ne protejeze contra ei, știind că orice penetrație a rușilor spre Strâmțori nu se poate face decât devastând trupul țării noastre. Fără îndoială că noi împlineam și o funcțiune europeană o dată cu paza frontierelor pe Nistru, ne angrenam într-un sistem de securitate de o mai largă circumferință, la a cărei menținere și consolidare era interesat un mare număr de popoare de pe continent.

Amenințarea permanentă pe care o reprezenta pentru poporul român politica imperialistă a țărilor a intrat într-o fază acută odată cu instalarea regimului comunist în Rusia, care a smuls acest popor din apatia lui ancestrală și l-a înfrățit cu mistica și elanul unei revoluțiuni. Transformările profunde pe care le-a suferit Rusia sub domnia bolșevică trebuiau să dea de gândit conducătorilor noștri. În aceeași măsură vigilența noastră la Răsărit trebuia să devină mai activă, mai ancorată în realități și cu o ardoare înzecită să ne pregătim dispozitivul de apărare. Mișcarea Legionară a tras concluziile necesare înainte ca bolșevismul să intre în domeniul marilor calamități ale istoriei. Pe plan intern a imunizat poporul român de molima destructivă a comunismului, iar în politica externă și-a aruncat ochii în întreaga lume, să vadă cine ar putea să ne sară într-ajutor la nevoie. Toate actele ei de politică externă au fost determinate exclusiv de această unică grijă, să nu ne găsim

singuri când Rusia sovietică, profitând de o conjunctură europeană favorabilă, se va năpusti asupra noastră ca să ne dea lovitura de grație. Construcția titulesciană prezenta marele dezavantaj că lăsa realitățile să curgă pe dedesubt, că nu se întreba cu ce gânduri vin Sovietele în concertul popoarelor europene, ce necesități le mână și care este țelul lor final. Pactul inspirat de Titulescu ar fi fost valabil numai dacă dădea garanții semnatarilor lor și contra unei eventuale agresiuni sovietice, și această condiție nu se putea împlini pe hârtie, ci numai rezolvând în prealabil problema internă a Rusiei, transformând-o într-o parteneră capabilă de colaborare, dar, așa cum a fost conceput, arăta ca o haină făcută după măsură nepotrivită, care acoperea într-o parte trupul Europei, dar îl lăsa expus vântului și înghețului în alte părți ale lui. Oamenii au gândit securitatea colectivă în funcție de Londra și Paris, uitând de interesele României și ale tuturor popoarelor din răsăritul Europei. Ei au preferat să se spună de persoana lor că sunt mari europeni, în loc să se mulțumească cu calificativul, mai modest dar mai adânc impregnat de substrat național, de a fi mari Români. Poate cineva să reproșeze poporului francez că se apără cu atâta înverșunare contra oricărei deplasări de forțe în favoarea Germaniei? Și că toată politica externă a Franței de la Richelieu încoace și chiar de mai înainte a fost comandată de ceea ce se întâmpla dincolo de Rin? Dacă această teză este valabilă pentru Franța și pentru Anglia, trebuia să ni se concedă și nouă același drept, să nu ni se facă nici nouă imputări când arătam aceeași înverșunare Rusiei sovietice și o excludeam din rândul statelor cu care se poate încheia un acord și se poate trata civilizată. Când democrațiile apusene ne invitau să intrăm în horă cu Sovietele, ne împingeau la un act de sinucidere națională. Recomandația lor convenea pentru o bucată de vreme intereselor lor, dar le desființa total pe ale noastre. Așa se explică de ce această încercare n-a avut nici un succes în România, fiind respinsă atât de popor cât și de dregătorii de pe atunci ai țării.

Când a început cel de-al doilea război mondial, soarta Poloniei

ne-a servit ca avertisment de ceea ce ar putea să se întâmple și României dacă ar asculta de consemnele Apusului. Era absolut cert că, în vreme ce soldații noștri ar fi murit vitejește pe crestele Carpaților, bolșevicii ne-ar fi sărit în spate ca să-și ia partea lor de pradă din trupul agonizant al țării. Cu un an mai târziu, după ce Franța și Anglia au fost eliminate de pe continent, în urma victoriilor germane, România s-a găsit prinsă între două imperialisme care în acea vreme trăiau în pace și-și menajau reciproc interesele. Conducătorii de pe atunci ai țării au crezut de cuviință să le satisfacă deopotrivă cererile, din aceleași temeri, ca să nu cădem victima acordului temporar dintre ele. De ce balanța politicii noastre externe a înclinat definitiv spre Germania în vara anului 1940, după ce orice nădeje de ajutor anglo-francez se spulberase și nu s-a apropiat mai degrabă de Rusia, așa cum am fost consiliați din alte părți? Din același principiu pe care englezii, francezii și americanii l-au aplicat cu strășnicie în trecutul război, căutându-și alianțe în toate părțile lumii numai ca să nimicească puterea celui de-al treilea Reich, cu deosebirea că la noi funcționa cu efecte inverse, pentru că și realitățile erau altele. Un instinct sănătos avertiza mereu poporul român să nu-și încredințeze soarta în mâinile Sovietelor, pentru că orice tovărășie cu vecinii din Răsărit nu poate sfârși decât în chinuri și umilințe.

Pentru a demonstra poziția de legitimă apărare în care se afla România când a declarat război Rusiei sovietice, calitatea ei de victimă și nu de agresoare, este suficient să invocăm ultimatumul pe care ni l-au adresat rușii în 1940, când ne-au răpit Basarabia și Bucovina. Nouă ni se pare că acest argument este de mult depășit de un alt fapt și mai concludent: anexiunea celor două provincii românești a fost numai preambulul unei lungi stări de agresiune, unei presiuni continue exercitate de Soviete contra țării noastre, care nu putea sfârși decât la orientarea ei definitivă spre puterile Axei. Întrebarea crucială pentru politica externă românească în perioada 1940-1941 era aceasta: ar fi respectat Rusia sovietică independența statului român după ce își îndeplinsese pretențiile

teritoriale cu Basarabia și Bucovina, presupunând că nu ne-am fi angajat cu germanii nici după răpirea celor două provincii? Această ipoteză nu avea nici o șansă de realizare din cauza poziției strategice pe care o deținea țara noastră. Ea este placa turnantă a sud-estului european. Toate drumurile care coboară în Balcani sau merg spre inima Europei centrale se încrucișează pe teritoriul României. Planurile de agresiune sovietică, a cărei țintă îndepărtată era invazia Europei occidentale, nu se puteau desfășura pe tot frontul, fără dizlocarea bastionului românesc. Dacă diplomația sovietică nu reușea să câștige România în sfera ei de influență, nu o putea lăsa nici neutră, căci neutralitatea României reprezenta un mare inconvenient pentru interesele viitoare ale revoluției bolșevice, mai mare chiar decât o aderare la Axă. Cu ce titlu ar fi putut constrânge România mai târziu să-i deschidă frontierele, dacă țara noastră printr-un miracol de diplomație s-ar fi putut eschiva atât îndemnurilor engleze cât și celor germane și ar fi rămas în afară de vârtejul războiului? România trebuia cu orice preț scoasă din țâțâni, chiar cu prețul proiectării ei în tabăra vrăjmașă pentru ca expansiunea sovietică să se poată desfășura în toată libertatea spre Dardanele, spre Grecia, spre Albania, spre Yugoslavia, spre Italia și spre Austria. În această privință diplomația sovietică nu a cruțat nici un efort; mergând până la cele mai drastice și mai amenințătoare măsuri, recurgând la concentrări de trupe, la incidente penibile de frontieră, ca să acționeze asupra sensibilității românești, să creeze impresia că nu mai există altă scăpare din situația în care ne aflăm decât să ne decidem într-o parte, să ne statornicim cât mai repede cursul politicii noastre externe. Să nu se mire nimeni, așadar, dacă, lipsiți de sprijinul Puterilor Occidentale și trăind mereu în panica unei invazii sovietice, ne-am hotărât, în cele din urmă, să prindem singura mână care ni se întindea și ne garanta restul de teritoriu, după amputările teribile ce le-am suferit.

Majestate,

N-am scris rândurile de mai sus cu gândul de a aduna piese justificative "pro domo", ci pentru a aduce o contribuție obiectivă la lămurirea politicii externe a României până la intrarea ei în război. Părerile noastre de politică externă au anticipat evenimentele cu ani de zile și au fost riguros confirmate de fapte, din nefericire totdeauna după ce au lăsat răni adânci în trupul țării și prea puține lucruri s-au mai putut îndrepta. Pentru o dreaptă repartiție a răspunderilor trebuie să facem însă distincție între a susține o anumită politică externă ca partid de opoziție și a realiza această politică din postura unui organ responsabil al statului. Opoziția îți oferă o mare libertate de mișcare și de critică, de care nu se bucură partidul care în același timp are sarcina conducerii. Unul exprimă opinii, celălalt face acte de guvernământ. Mișcarea Legionară până în anul 1940 s-a declarat pentru o apropiere de Axă de pe această poziție neguvernamentală, fundamental diferită de a partidului care dispune de aparatul statului. Nu poți să tragi la răspundere o grupare politică de opoziție pentru neconformismul părerilor sale, pentru rolul care îi incumbă prin însuși mecanismul constituțional al țării. Or, acesta a fost cazul special al Mișcării Legionare. Înainte chiar de a i se da prilejul, de la locul de comandă al statului, să aplice principiile sale de politică externă, cu modalitățile și precauțiunile ce-i incumbă unui partid care se află la conducere, ea a fost scoasă din legalitate, târâtă în fața tribunalelor și lovită cu cea mai mare cruzime în ființa ei fizică și morală. Corneliu Codreanu a fost asasinat în 1938 pentru că a îndrăznit să vadă ceva mai departe decât oficialitatea țării, pentru că a despiciat cu claritate desăvârșită viitorul neamului, avertizându-l de marile primejdii care îl amenință. El a spus în esență două lucruri:

a. - Aproximarea de Rusia sovietică este un gest de trădare pe care poporul român îl face față de Dumnezeu și față de ordinea morală a acestei lumi. Dacă trupele bolșevice ar pătrunde pe

teritoriul României, ele nu-l vor părăsi înainte de a ne anexa universului lor ateu și materialist.

b. - În momentul decisiv, adică atunci când conflictul dintre naționalism și bolșevism se va descărca, într-un război, toate combinațiile diplomatice pe care se sprijinise până atunci securitatea statului român se vor prăbuși "ca niște castele de carton". Nu vor mai exista nici Mica Înțelegere, nici Înțelegerea Balcanică, nici Liga națiunilor și nici chiar Aliații nu ne vor putea fi de mare folos. Corneliu Codreanu nu vedea altă scăpare pentru poporul român decât asociindu-se cu statele revoluțiilor naționaliste, cărora el le atribuia o înaltă misiune spirituală și istorică.

Din nefericire, statele în care și-a pus nădejdea Corneliu Codreanu au abdicat, mai târziu, de la misiunea lor europeană și s-au lăsat seduse de un imperialism sterp și fără suflet, contribuind cu lăcomia lor la dezastrul care s-a abătut asupra întregului nostru continent.

Lupta de exterminare contra Mișcării Legionare s-a dovedit cu atât mai puțin justificată cu cât acești oameni, care l-au acuzat de trădare de patrie pe Corneliu Codreanu și i-au pregătit pieirea, au constatat cu surprindere, după un an și jumătate de la dispariția lui, că realitățile îi constrâng să caute dezlegarea problemei externe exact în direcția vederilor lui. De astă dată acești oameni nu mai exprimau opinii, așa cum ne-am permis noi cu câțiva ani înainte, ci au angajat destinul țării, începând cu faimosul tratat Wohltat din primăvara anului 1939 și sfârșind cu declarația de război contra Statelor Unite.

Nu Mișcarea Legionară a renunțat la garanțiile engleze, nu ea a proclamat ieșirea din Liga Națiunilor, nu ea a acceptat Arbitrajul de la Viena, nu ea a declarat război Sovietelor, ci același cadru politic care ne-a învinovățit de hitlerism și ne-a trimis în fașa plutoanelor de execuție. Ne întrebăm, dacă pedeapsa contra noastră a fost moartea, ce pedeapsă meritau persoanele care au realizat efectiv politica pe care noi o preconizasem în opoziție și în afară

de aceasta azvârlind peste bord toate precauțiunile trebuitoare? Nici chiar atunci când am fost încadrați în sfera de răspundere a statului, în timpul celor patru luni de guvernare cu generalul Antonescu, n-am avut posibilitatea să exercităm o influență decisivă asupra politicii noastre externe. Toate acordurile importante cu Berlinul au fost tratate direct de Antonescu, fără de participarea guvernului și fără a se cunoaște în prealabil conținutul și extensiunea obligațiunilor luate.

Lumea nu știe, de pildă, și va rămâne extrem de mirată, aflând că Pactul Tripartit nu poartă semnătura nici unui membru al Mișcării, cu toate că ministrul de externe, Mihail R. Sturdza, era de față în acel moment, în capitala Reichului, în fruntea unei delegații de legionari.

În întoarcerea României cu fața spre Axă, în afară de cauza obiectivă care a acționat - permanența agresiunii sovietice -, a intervenit și o altă cauză, de interior românesc, de frământare specifică poporului românesc. În România niciodată nu s-a putut despărți politica externă de interesele de partid. Fiecare partid vedea în exercițiul politicii externe un mijloc de a-și consolida pozițiile interne, de a se impune opiniei publice din țară cu ajutorul prestigiului câștigat peste hotare. Nu s-a putut realiza o prezentare disciplinată a Românilor în fața străinătății, un acord între toate părțile, pe probleme care depășeau cadrul unei guvernări și interesau neamul ca entitate istorică. Lipsind oamenilor politici mentalitatea bărbatului de stat, politica externă a țării noastre a luat un aspect de joc infantil, sucită și răsucită în toate sensurile după cum se proiectau momentan raporturile de forțe în Europa. Sunt englezii mai tari? - Mergem cu englezii. Sunt nemții mai tari? - Ne potrivim după pasul lor. Sunt rușii mai tari? - Alchimiștii politicii românești n-au ezitat să iasă în lume și cu rușii. Preocuparea principală a clasei noastre conducătoare era să nu le ia altcineva locul în timpul când se petrece schimbarea de front și beneficiarii noii orientări politice externe să rămână tot ei, măcar că înainte juraseră pe alte steaguri. Mânați exclusiv de demonul

puterii, de dorința profitului continuu în toate conjuncturile externe, cadrul politic care ne-a guvernat până în 1944 se depărtașe cu totul de la marile tranșee naționale, de la linia de onoare și demnitate a unui popor. Nu mai subzista în sufletul lor decât teama de a nu pierde favoarea noilor stăpânitori ai Europei. Așa s-a petrecut sub Carol, așa s-a continuat sub Antonescu. Interesa prea puțin dacă angajamentele luate erau mult prea oneroase, dacă imaginea țării suferise amputări teribile, dacă flăcări noștri mureau pe fronturi cu sutele de mii, dacă bogățiile pământului românesc luau drumul străinătății, fără compensații. Niciodată aceste concesiuni n-au fost socotite prea costisitoare, niciodată oamenii care le făceau cadou n-au avut măcar o tresărire de conștiință pe fața lor, dacă puteau servi ca monedă de schimb cu Berlinul. Sub aceste guvernări pozițiile Mișcării Legionare au fost supralicite și subplantate cu o slugarnică bunăvoință, plătindu-se prețuri exorbitante în teritorii, sânge și petrol, numai pentru a menține o garnitură uzată și compromisă la conducerea țării. Problemele de politică externă au fost tratate cu meschinătate și scurtime de vedere, precumpănind în rezolvarea lor ura pe care o nutreau anumite cercuri în contra Mișcării Legionare și dorința de a o vedea înlăturată de la putere și zvărlită din nou în lagăre și închisori. Nu trebuie să ne mirăm, așadar, că Generalul Antonescu, oferind totul și necerând decât capul Mișcării, a reușit să devină, cu timpul, "persona grata" a Berlinului, după cum același rol era dispus să-l joace fostul rege Carol, dacă n-ar fi fost intervenția fulgerătoare a Mișcării de la 3 septembrie 1940. Amabilitățile cu care au fost copleșiți germanii și-au produs efectul. Mișcarea Legionară a fost socotită un partener incomod pentru politica externă a celui de-al Treilea Reich și a fost preferat Mareșalul Antonescu, cărui n-au ezitat să-i pună la dispoziție diviziile blindate germane ca să dea lovitura de stat din ianuarie 1941.

Mișcarea Legionară era de acord, în principiu, cu noile directive externe, dar cerea ca realizarea lor să se facă sub conducerea ei, pentru că era singura forță de care dispunea în acel moment poporul

român care, la nevoie, ar fi putut să răspundă și cu un "non possumus" pretențiilor de la Roma și Berlin. Noi nu eram convertiți de ultimă oră, nu eram fugari dintr-un lagăr în celălalt, buni bucuroși că ne-am găsit un acoperământ nou. Noi înșine am proclamat necesitatea acestei politici, dar această aderență nu ne împiedica să-i descoperim nuanțele și să-i măsurăm dezavantajele. Noi nu ne desolidarizăm de politica externă ce a dus-o România până la 23 august 1944, dar îi condamnăm abuzurile și dezmățul care au însoțit-o. Nu se poate prevedea ce întorsătură ar fi luat evenimentele, dacă nu ar fi intervenit în jocul nostru vechile grupări politice cu concurența lor interesată. Un lucru este însă sigur: am fi fost leali față de noile obligații internaționale luate, dar tot atât de vigilenți și față de interesele patriei. Nici o putere din lume nu ne-ar fi putut impune acel ritm slugarnic de colaborare cu Axa, inaugurat de Carol și continuat de Antonescu.

Aceste amărăciuni, care au fost cu atât mai dureroase cu cât ni s-au confiscat și posibilitățile de a le împărtăși la vreme opintei publice, nu ne împiedică, totuși, să detașăm din activitatea Mareșalului Antonescu partea de obiectivare a neamului întreg. Războiul pe care l-a purtat în Răsărit e un fapt de istorie națională, oricât s-ar strădui propaganda comunistă să demonstreze contrariul. Omul care l-a decretat putea fi altul, dar războiul în sine a fost expresia unanimă a poporului nostru și cine îi dă altă interpretare se așează în afara nației. Probabil din aceeași străduință de obiectivă apreciere a situației românești care nu are analogie decât cu martiriul Finlandei, a intervenit excelența sa Byrnes, fostul ministru de externe al Statelor Unite, în favoarea Mareșalului Antonescu, cerând la Conferința de Pace de la Paris, în primăvara anului 1946, ca procesul său să fie scos de sub jurisdicția tribunalelor populare din România și trecut unei curți internaționale de justiție. Astăzi acest război apare tot mai mult ca o fază pregătitoare și necesară a unui alt război. Tranșeele părăsite în August 1944 le vor popula iarăși soldații noștri, ca să răzbuie chinurile și umilințele ocupației sovietice. Umbrele celor

căzuți se vor înfrăți cu clanul supraviețuitorilor pentru a dezrobi pământul țării de sub cotropirea hoardelor de la Răsărit.

Majestate,

Actul de la 23 august a despărțit din nou drumurile politicii noastre externe. În țară s-a repetat manevra de întoarcere cu 180 de grade care se făcuse pe vremuri în favoarea Germaniei, îngăduind Aliaților să scurteze cu cel puțin șase luni durata războiului și aducând Sovietelor imense beneficii teritoriale și strategice. Legionarii refugiați se aflau în acel moment închiși în lagărele germane de la Dachau, Buchenwald și Sachsenhausen. Ei s-au arătat prea puțin încrezători în eficacitatea acțiunii întreprinse în țară și au preferat o rezistență de ultimă oră contra puhoiului bolșevic, decât să se mențină într-o situație, ce-i drept, incomodă pentru un moment, dar care putea să le aducă mari avantaje în viitor. Faptul de a ne fi asociat unui popor care își pierduse nădejtile în victorie, după ce am suferit numai umilițe și nedreptăți din partea conducerii sale, a produs cea mai mare stupeoare atât în România cât și în cercurile aliate care și-au dat osteneala să ne cunoască după capitularea Reichului. Înșiși germanii au rămas surprinși de clanul cu care Mișcarea s-a zvârlit în ajutorul înfrângerii. Nu se putea pricepe ce a putut determina pe legionari să-și lege soarta de o cauză pierdută, de o forță care agoniza, în loc să aștepte în lagăre eliberarea lor ca martiri ai nazismului. Un calcul politic elementar i-ar fi consiliat să rămână pe poziția de rezistență contra Germaniei până la sfârșitul războiului. Această neașteptată hotărâre, care ia partea riscului contra oricărui beneficiu apropiat sau îndepărtat, a fost dictat de spiritul de jertfă al Mișcării, de intuiția cumplitelor vremuri care aveau să se abată asupra poporului nostru. Noi știam că zilele Germaniei național-socialiste sunt numărate, dar eram tot atât de

siguri că nici amicitia ruso-română nu poate să dureze și în scurtă vreme "oficialitate" și "rebeli" ne vom întâlni de aceeași parte a baricadei. Din motive tactice, pentru a nu se micșora contribuția românească pe front, rușii se vor arăta la început mai îngăduitori, dar, când alte necesități vor interveni în politica lor de expansiune, măștile Kremlinului vor cădea și Sovietele își vor dezvălui adevărata lor identitate. Ruptura era inevitabilă, dar până la producerea ei, până la consumarea etapelor intermediare, se întindea un vacuum politic care trebuia umplut de cineva. Mișcarea Legionară, cu al cărei sprijin și participare s-a constituit guvernul național român de la Viena, a prefigurat în acțiunile ei drumul de suferințe pe care avea să se încoloneze întregul nostru popor și a suplinit peste hotare carența temporară a organelor oficiale ale țării de la lupta împotriva bolșevismului, într-o vreme când un anumit complex extern le-a forțat la o asociație nefirească și diametral opusă intereselor naționale. Pentru o mai mare claritate voi expune pe puncte rolul guvernului național român de la Viena.

a. - Conștiința națională a intrat în derută când s-a decretat încetarea ostilităților contra Rusiei sovietice. Lumea nu știa ce înțeles să dea lozincilor oficiale de "pace", "armistițiu" și continuarea războiului umăr la umăr cu inamicii de ieri. Toți Români își dădeau seama cât de hibridă era această situație; dar până când să se lămurească lucrurile, nimeni nu le oferea un punct de orientare, nu le destăinuia cam la ce să se aștepte și pentru ce să se pregătească. Până la gestul memorabil al Generalului Rădescu, oficialitatea românească nu era în dezacord public cu rușii și numai după ultimatumul lui Vișinski s-a cristalizat o opoziție contra lor. În această perioadă de tranziție a intervenit guvernul de la Viena, a dat alarma, a semnalat primejdiile și a păstrat mobilizată conștiința națională, așa încât, atunci când Iuliu Maniu s-a făcut portdrapelul rezistenței românești, a găsit poporul cu rândurile încheiate, cu mentalitatea nefalsificată de tribulațiile politicii externe.

b. - Se poate invoca legalitatea guvernului de la București

pentru a condamna ilegalitatea guvernului de la Viena? Dacă ne referim la perfecțiunea formală a guvernului de la Viena, fără îndoială că el nu își poate aroga titlul legitimității. Puterile lui, multe-puține câte au fost, nu emanau de la națiune, în sens de entitate juridico-constituțională, ci au luat naștere din opoziția pe care a manifestat-o un grup de cetățeni români față de hotărârile propriului lor stat. Cum însă suveranitatea unui stat nu se rezumă la forme și simboluri, ci există numai acolo unde națiunea se manifestă plenar și autonom, e bine să analizăm gestiunea guvernelor de la București, în perioada corespunzătoare activității guvernului de la Viena sub acest aspect intrinsec, care dă la o parte formele și face loc realităților. Guvernul care funcționa în țară, cu aprobarea Regelui, așadar, normal constituit după procedura în vigoare, avea o poziție mai bună decât guvernul de la Viena, sub aspectul exprimării libere a voinței naționale? Puterile care îi erau încredințate de Rege le executa după regula statului suveran? Nu erau mai degrabă mandatarii forțați ai unei puteri străine căreia îi împlineau toate voile sub amenințarea continuă a revolverului? Când au intervenit gesturi de opunere care să aibă urmări pozitive și care să nu se sfârșescă cu o nouă schimbare a guvernului, după o bătaie cu pumnul în masă a emisarilor sovietici? Nu mă refer la clauzele armistițiului, care au fost însuși și înmiiți îndeplinite, ci la cereri sovietice care împietau domeniul privat la statului român, care reclamau schimbări de structură în dispozitivul său politic. Cine îndrăznește să spună că toată acea cascadă de guverne de la 23 august 1944 până la 6 martie 1945, când a intervenit stabilizarea guvernului Groza, a fost expresia unor frământări de politică internă românească și că Regele și-a exercitat prerogativele nesilit de nimeni? Din moment ce chiar de la 23 august suveranitatea națională nu mai funcționa în condiții normale, Rege și guvern fiind prizonierii unei puteri străine, atunci înseamnă că nici baza legală a guvernului de la București nu mai poate fi invocată cu atâta succes pentru a arunca oprobriul contra guvernului de la Viena. Cu cine am fi putut noi veni în contradicție?

Cu un guvern care încetase de a mai fi expresia reală a țării, căruia i se răpise liberul exercițiu al puterilor publice prin imixtiunea directă a Sovietelor în afacerile interne ale statului român. Opoziția românilor grupați la Viena nu se adresa, așadar, oamenilor noștri politici, chiar dacă li se pomenea uneori numele, ci inamicului care jugulase toate posibilitățile de manifestare liberă ale poporului nostru. În acel moment nu mai exista alt judecător deasupra noastră și nici deasupra celor din țară decât conștiința națională, pentru că lipsea pretutindeni un organ reprezentativ care să împreune în sine însuși suveranitatea formală cu suveranitatea reală și singură regulă față de care am fi putut deveni și unii și alții ilegali era dezertarea de la îndemnul conștiinței naționale.

c. - Contradicțiile politice între guvernul din țară și guvernul de la Viena erau numai aparente. În realitate cele două guverne reprezentau două funcțiuni în serviciul aceluiași scop. Guvernul de la București, întorcând spatele contra Germaniei, combătea o primejdie care apunea, dar făcuse cauză comună cu primejdia care începea. Pe măsură ce trecea timpul și se convingea de perfidia sovietică, îngrijorările oficialității românești se strămutau de la războiul contra Germaniei, care mergea cu pași repezi spre lichidare, spre aliatul incomod de astăzi și dușmanul probabil de mâine. Acest crescendo de neliniște, această "angoisse" a oficialității și-a aflat punctul culminant în acțiunea generalului Rădescu contra celor "fără neam și Dumnezeu". În acel moment obiectivele guvernelor din București și Viena se apropiaseră până la coincidență. Nu mai existau doi dușmani care să ne separe în două tabere diferite, ci unul și același dușman preocupa în egală măsură ambele guverne. Receditarea dramei din țările baltice pe pământul României a silit guvernul de la București să se ralieze punctului de vedere adoptat de guvernul de la Viena, să revină la permanențele politicii noastre externe, de care, despărțindu-se pentru o clipă, n-a putut decât să culegă rolul unei amare experiențe. Eșecul armistițiului cu Rusia e cea mai bună dovadă a realismului care a călăuzit pe Românii din străinătate, când s-au

decis să se grupeze în jurul unui guvern autonom.

Dacă conducerea oficială a țării, pe căile ce și le-a ales, n-a putut să scape din strânsoarea bolșevismului și în cele din urmă s-a întâlnit cu noi pe același drum, atunci înseamnă că guvernul de la Viena a fost de la început mai bine plasat ca să reprezinte interesele vitale ale națiunii decât guvernele de la București, timorate și reduse la neputință de prezența forțelor sovietice pe teritoriul României. Noi ne aflam alături de un popor care nu mai putea face mare rău țării, care nu-și mai putea exercita intențiile agresive contra statului român, dacă le-ar fi avut vreodată, dar, împreună cu el, ca singurul aliat posibil în acel moment, ne-am ridicat glasul și forțele contra celei mai mari primejdii care a amenințat vreodată poporul nostru, care sub ochii noștri, sub privirile desperate ale guvernanților din țară, ne despuiau într-un tempo accelerat, și fără măcar să-și mai ascundă intențiile, de ultimele vestigii de viață liberă. Ce reprezenta guvernul de Români de la Viena? Țara, care nu se preda, care refuza aservirea, care putea să afirme drepturile poporului român fără cenzura cotropitorului. O insulă de românism care a scăpat, printr-un miracol, de jugul sovietic și s-a constituit într-o avangardă a libertății naționale. Dacă toți marii noștri bărbați de stat s-au întors "la locul unde au fost jurămintele", noi, care reprezentam atunci singura unitate organizată în Apus, n-am fi fost dați lipsă la apel, dacă am fi asistat nepăsători la zvârcolirile din țară? Am cumpănit și riscurile ce ne așteptau și dușmăniile ce le vom provoca și calomniile ce ne vor izbi, dar toate aceste socoteli omenești au fost înfrânte de imaginea îndurerată a patriei.

d. - Guvernul de la Viena, după ce scopurile lui s-au dovedit a fi identice cu ale tuturor grupărilor politice din țară, în afară de neînsemnata fracțiune comunistă, reprezenta cea dintâi înjghebare de români liberi din Apus, cel dintâi nucleu de rezistență din străinătate. În concepția noastră, chiar dacă guvernul de la Viena și-ar fi încetat existența în urma capitulării germane, persoanele grupate în jurul lui nu se puteau despărți decât temporar și numai pentru a se reuni mai târziu în jurul aceluiași obiectiv. Lupta nu se

putea întrerupe, ci numai cadrul devenea mai amplu. Înainte vreme am purtat bătălia singuri, acum ne găseam multiplicați cu toți factorii reprezentativi ai țării. Rolul pe care ni-l rezerva viitorul era să creăm cele dintâi baze de luptă, să construim cele dintâi unități, să servim ca factor introductiv forțelor românești care se vor deplasa în străinătate. Continuitatea eforturilor ni s-a părut de cea mai mare însemnătate pentru soarta mișcării naționale de rezistență. Ea trebuia ferită de începuturi hazardate, de experiențe defectuoase, de maniere diletante de a concepe lupta contra bolșevismului.

Majestate,

Rolul Majestății Voastre în perioada de penetrație sovietică în România a fost mult mai important decât îl exprimă înșiruirea goală a faptelor. Majestatea Voastră, rămânând pe pământul patriei până ce ați epuizat toate posibilitățile de rezistență, ați adus cele mai mari servicii atât diplomației aliate, care nu a cruțat nici un efort și nici o bunăvoință ca să normalizeze relațiile sale cu Uniunea Sovietică, cât și oamenilor noștri politici, cărora le-ați câștigat un prețios timp înainte ca să-și adune puterile minții, să prevadă și să acționeze. Majestatea Voastră, preferând unei legitime salvări spre Vest atmosfera încărcată de primejdii din țară, V-ați identificat soarta cu misiunea ingrată a unei ariergarde, care ține în permanență contactul cu inamicul și acoperă retragerea trupelor principale. Prezența Majestății Voastre pe tronul României până în decembrie 1947 a încetinit mișcările adversarului, i-a creat o problemă continuă, pe care nu o putea rezolva cu ușurință din cauza antecedentelor de la 23 august și a enormei popularități de care V-ați bucurat în toate straturile poporului nostru. Tronul nu

putea fi atacat frontal mai înainte de a fi îndepărtate sau reduse la neputință armata, administrația și partidele de opoziție. Când uneltele Kremlinului V-au silit să Vă depuneți iscălitura pe actul de abdicare, nici unul din pilonii de susținere a statului român nu mai existau și numai tronul mai rezista ca un ultim stăvilă contra puhoiului sovietic. Acest timp prețios, de aproape trei ani, trebuia folosit cu maximum de urgență de către conducătorii responsabili ai țării ca să pregătească bazele viitoare de luptă, îndreptând spre Apus și salvând de la distrugere valorile politice, militare și spirituale ale poporului nostru. În loc de această prudență elementară, ei și-au clădit toată activitatea lor pe o rapidă dezlegare a situației, sperând în izbucnirea iminentă a unui război, care făcea de prisos orice plan de evacuare. Toate inițiativele lor au fost concepute pe termene scurte, iar, când timpul nu le dădea dreptate, le reluau în același stil de improvizatie. Este adevărat că vina principală a acestei respirații politice astmatice nu o poartă cei din țară, care nu aveau la dispoziție izvoare informative de prima linie, ci persoanele politice care au avut norocul să se salveze în Apus și care n-au făcut nici măcar atât pentru cei rămași acasă, să-i prevină de elasticitatea jocului ruso-american și să-i determine să treacă de pe unda scurtă de acțiune pe o undă mai lungă. Mișcarea națională de rezistență din România a suferit de același neajuns funciar. Toți oamenii erau nerăbdători să facă ceva, să se organizeze în vederea unui scop care nu se concretiza niciodată. O mișcare subversivă nu poate fi ținută mobilizată în vederea unei acțiuni de forță mai mult decât câteva luni. Orice prelungire peste această limită îi devine fatală. Mișcarea națională de rezistență din țară însumează episoade eroice, figuri legendare, acțiuni îndrăznețe, dar ceea ce i-a lipsit în toate împrejurările a fost economia generală a forțelor ei.

Majestate,

Contribuția Mișcării Legionare la lupta din țară este prea bine cunoscută ca să mai fie nevoie de relevarea ei în amănunt. Adăugăm numai că numărul legionarilor întemnițați sau băgați în lagăre depășește cifra de 40 000 și nu rare sunt cazurile când familii întregi cu bătrâni, cu femei trecute de 60 de ani, împărtășesc același regim de tortură. Asasinatele, bătăile, cruzimile, foamea și bolile secera fără încetare din rândurile lor, încât dacă nu va interveni ceva care să întrerupă acest tempo infernal de nimicire a tineretului, în scurt timp lista morților va lua proporțiile unei catastrofe naționale.

Activitatea legionarilor aflați în emigrație s-a caracterizat prin același spirit de sacrificiu și înaltă înțelegere a dramei românești. Noi, cei ce ne aflăm ocrotiți de comunitatea popoarelor libere, am militat încă de la primele noastre contacte politice pentru o cât mai largă concentrare a foștelor românești din străinătate. N-am plecat de la excluderea nimănui, ci de la incluziunea tuturor Românilor, sincer atașați cauzei naționale. Ne-am legat nu numai prin angajamente scrise, dar și prin revizuri de conștiință ca, în fața dezastrului fără precedent în care se zbate poporul român astăzi, să uităm tot ce a putut despărți în trecut un Român de altul, pentru a fi cât mai de folos patriei crucificate. În același scop am declarat că renunțăm de bună voie și neconstrânși de nimeni la formele politice în care am trăit până în 1945, pentru a nu provoca suspiciuni nedorite și neconforme intențiilor noastre. Programul nostru transmis Majestății Voastre în iulie 1948 nu poate fi citit fără ca oamenii de bună credință să nu se convingă de sinceritatea gândurilor noastre. Dar am adăugat, în același memoriu, că reprezentarea noastră în Comitetul central este imperios cerută de împrejurări, că fără participarea noastră nu se pot încheia rândurile poporului nostru, nu se poate ajunge la acel sudaj de energie caracteristic momentelor decisive din viața unui neam. Cererea noastră nu avea un substrat egoist, ci înseși realitățile o

sprijineau cu cele mai puternice argumente. O apreciere obiectivă a situației nu putea refuza acelor care suferă și se jertfesc în țară și nici celorlalți legionari, care dincoace de Cortina de Fier așteaptă ceasul reîntoarcerii în luptă, să nu-și aibă reprezentanții lor la locul de răspundere. Gândul tuturor se îndreaptă spre o amintire mai veche, de acum 12 ani, când s-au găsit persoane din rândurile oficialității românești care să insulte memoria martirilor Moja și Marin, căzuți pe pământul Spaniei pentru apărarea creștinătății.

Această cerere era cu atât mai justificată cu cât noi am fost cei dintâi care ne-am opus infiltrării comunismului în România, într-o vreme când mulți dintre cei care astăzi se agită în rândurile mișcării de rezistență nu se sfiau să se facă apostolii "luminii care vine de la Răsărit". În același timp, în toate conversațiile politice ce le-am avut cu factorii de răspundere ai emigrației românești n-am încetat o clipă să facem apel la aceleași sentimente de frățietate și solidaritate a tuturor inimilor românești. Cât privește sprijinul ce l-am dat refugiaților români, oriunde ni s-a cerut și ne-a stat în putință să îi ajutăm, avem mărturii înduioșătoare, avem declarații, tocmai din partea acelor care altădată ne-au fost adversari, că niciodată n-am făcut nici cea mai mică discriminare de credință politică sau de origine etnică. Toate acestea sunt fapte care pot fi controlate, despre care se pot întocmi dosare și cu toate aceste dovezi de dezinteresare totală, lumea către care ne-am îndreptat cu cel mai mare drag, crezând că măcar în aceste ceasuri de cumplită primejdie pentru neam vor fi mai înțelegători, mai puțin impregnați de spiritul de partid și mai mult de spiritul națiunii, ne arată aceeași ostilitate ca acum zece ani, ca și cum nu s-ar cumineca un neam întreg din cupa suferinței și am mai avea vreme de vrajă. S-a mers până acolo încât un venerabil preot din America, convins de neprihănită noastră purtare față de conașionarii noștri, și-a îngăduit să ne avertizeze că dușmănia care se întreține contra noastră în cercurile oficiale ale emigrației românești de acolo este atât de mare încât "și ceea ce facem bine este socotit rău" și că, în consecință, să renunțăm la cereri pe care el nu le poate satisface.

Pentru a nu lăsa nimic nelămurit în relațiile cu celelalte grupări politice din exil, am avut grijă să ne precizăm atitudinea și pentru clipa fericită când ne-am întoarce în țară. Foștii legionari vor avea toată libertatea să se înscrie în orice formație politică, veche sau nouă, neconstrânși sau neîmpinși de nimeni, după conștiința și preferințele fiecăruia, după cum îi mână suflertul într-o parte sau alta. Foștii noștri adversari și foștii legionari știu prea bine că o reconstrucție a Mișcării sub vechea ei identitate, în climatul Europei de mâine, nu va mai fi posibilă. A ne bănuși pe noi de astfel de intenții înseamnă a trece în domeniul absurdului. Desigur, nu se poate cere generației care a crescut sub conducerea lui Corneliu Codreanu să renunțe la o anumită spiritualitate, la o anumită linie de onoare, care nu se potrivește totdeauna cu interesele politicienilor români. După cum aceeași generație ar purtea la un moment dat să-și arate preferințele pentru un partid sau o grupare politică mai apropiată de cerințele ei interioare. Când ne-am hotărât să renunțăm la formele noastre vechi de manifestare, n-am făcut-o pentru că ne-am simțit vinovați de lăse-democrație și ar trebui să ispășim o greșeală - în această privință am fost mult mai apropiați de popor și mai respectuoși de lege și constituție decât democrația moravurilor balcanice - ci pentru că, fiind cuprinși într-un anumit complex extern, din cauze care astăzi se dovedesc judicioase, iar acest complex prăbușindu-se, e normal ca și noi să tragem consecințele, adaptându-ne noilor aspecte internaționale.

Estă adevărat că preopinienții noștri ar putea să ne găsească totuși o vină, destul de importantă în ochii lor ca să le justifice atitudinea: că noi, cu toate declarațiile de dizolvare, stăm mai departe grămadă, că oriunde ne manifestăm apar aceleași puncte de vedere și că acționăm oarecum solidari. Acuzatorii noștri ar putea să-și dea seama că nu este ușor acelor care au stat peste douăzeci de ani în tranșeele cele mai avansate ale națiunii, în vreme ce ei au pactat cu toate oportunitățile, să se împărție deodată, ca la o comandă magică, să uite de camarazii lor și mai ales să nu se

ajute între ei la restriște. Foștii legionari n-au alt sprijin decât în munca lor și în dragostea care îi leagă. De ei nu s-a interesat nimeni în sensul de a li se întinde o mână frățească sau un ajutor substanțial. Ei au fost nevoiți să se descurce singuri peste mări și continente și au devenit, fără voia lor, îndrumătorii și mentorii pe teren ai celorlalți refugiați români. Se poate suspecta solidaritatea de restriște a unor oameni dezițadăcinați de ani de zile de pământul patriei și transforma într-un obiect de discriminare? Dar mai este o rațiune pentru care am rămas strănși laolaltă. Legionarii au socotit că nu au nici o chemare și ar face un act neleal față de patrie dacă ar priva neamul de un instrument de luptă în momentele cele mai grele ale existenței sale. Solidaritatea lor există, și nu o tăgăduim, dar ea se continuă în jurul acelei componente din trecutul lor, care astăzi s-a dovedit steagul de luptă al tuturor Românilor: lupta contra bolșevismului. Ei n-au crezut că pot să rupă rândurile și să intre în repaus, tocmai acum când neamul sună goarna mobilizării contra aceluiași dușman, pe care Mișcarea Legionară l-a combătut de la nașterea sa. Cui putea dăuna această solidaritate în care neamul și Legiunea se contopeau perfect? Numai inamicului care ne-a cotropit țara. Ar putea să ni se ridice cap de acuzare din aceea că suntem astăzi solidari cu întreg neamul românesc? A! da, cu un deceniu înainte, cu două decenii, când Rusia sovietică era cuprinsă de un val fumuriu de ignoranță, am fost de multe ori loviți cu paturi de armă și sfârtecați de baionete pentru că am îndrăznit să prevedem ce grozăvie s-ar abate asupra poporului nostru dacă armatele sovietice ar pătrunde pe teritoriul României. Dar această acuzare ce fundament ar mai avea acumă când numai țipete de moarte răzbat de pe pământul cotropit al României? Dacă ne-am păstrat rândurile încheiate, am făcut-o pentru nevoile luptei, pentru a pune la dispoziția Majestății Sale Regelui o forță, pe care să se sprijine în campania de eliberare a țării. Dacă oamenii politici ai emigrației românești cred că vizăm alte obiective, nu putem decât să le deplângem meschinătatea. Oare unde mergeau legionarii? La o biruință ușoară sau la moarte?

Oare nu era mai comod pentru ei să fie departe de linia frontului, să se bucure de puțină liniște după o viață de prigoane și chin?

Ca să avem o imagine completă a situației, adăugăm un al treilea motiv care a determinat pe legionari să rămână mobilizați cu fața la Răsărit. Noi n-am pierdut nici o clipă nădejdea că reprezentanții emigrației românești din Apus își vor face o chestie de onoare și de conștiință din salvarea păturii noastre conducătoare. Cea dintâi grijă a unui Român care pretinde a reprezenta destinul neamului era, odată ajuns într-o țară liberă, să dea alarma asupra planului criminal pe care îl nutresc Sovietele contra burgeziei românești, contra intelectualității noastre, contra ofițerilor și funcționarilor statului român, în genere, contra tuturor elementelor din pătura conducătoare, dintre țărani sau muncitori, care mai reprezintă o scânteie de conștiință națională și ar constitui o cât de mică piedică în calea aservirii totale a poporului român. Noi am așteptat zi de zi, săptămână de săptămână, lună de lună, an de an, ca să fim chemați și să contribuim cu ceea ce ne stă în putință, cu priceperea noastră, cu spiritul legionar de sacrificiu la acțiunea de salvare a elitei naționale. Trebuiau create încă din 1945 legături trainice cu țara, care să unească într-un mod permanent România cu zonele de ocupație din Austria. Noi ne-am zbatut în fel și chip ca să-i facem să înțelegă pe cei ce aveau mijloacele materiale la dispoziție ce importanță covârșitoare reprezintă crearea unui pod mișcător spre România, cu ajutorul căruia mii de oameni nevinovați s-ar bucura, astăzi, de soarele libertății și n-ar trăi alungați ca fiarele prin păduri, pândiți din toate părțile să cadă în capcana trădătorilor. Atâția eroi ai rezistenței românești au încăput din nou pe mâna călăilor, pentru că în ultimul moment, când nu se mai puteau aciuă nicăieri, fiind încolțiți din toate părțile de dușmani, n-au găsit un sistem organizat care să-i culeagă din primejdie și să-i conducă peste hotare. Oamenii care luptă pe teren nu pot fi ținuti cu promisiuni, cu apeluri patriotarde, cu îndemnuri care n-au nici o urmare, ci lor trebuie să li se răspundă cu seriozitatea și abnegația efortărilor lor. Ei nu contestă munca de

reprezentare politică a neamului în capitalele Apusului, dar nici nu pot pricepe atitudinea de nepăsare față de sacrificiile lor. Ei cer o solidaritate perfectă în această luptă apocaliptică, începând de la cel mai umil cătun din Basarabia până la cele mai răsfirate nuclee românești de pe glob și până la supremul reprezentant al destinului românesc.

Dar, în afară de latura umană a problemei, își poate închipui oricine ce câștig imens ar fi însemnat pentru emigrația românească prezența în mijlocul ei a atâtor elemente de valoare care astăzi se pierd în smârcurile sovietizării. Nu ar fi luat întreaga noastră politică și diplomație în capitalele Apusului un alt ritm, o altă ținută, o altă înfățișare? Nu ar fi rezultat o abundență de rezultate, schimbările culturale nu ar fi fost mai intense și apărarea intereselor țării mai eficace? Suntem siguri că între miile de intelectuali, ofițeri și oameni politici, care ar fi trebuit să se găsească aici, s-ar fi aflat și acel pumn de oameni hotărâți să sfârșească cu discuțiile sterile și să dea o soluție pozitivă tuturor problemelor.

Majestate,

Noi ne-am păstrat, așadar, un oarecare aliniament de forțe din următoarele motive: întâi, să nu ne găsească momentul decisiv într-o fază de haos și nepregătire, noi cu ceea ce putem da, cu disciplina și hotărârea noastră, să nu fim absenți de la marele apel al neamului. În al doilea rând, pentru ca din trupurile noastre să se construiască un drum sigur spre țară și pe acest drum să circule apoi curierii și însoțitorii persoanelor care trebuie scoase din primejdie. La aceste obiective precise ale noastre, proiectate din imaginea însângerată a patriei, s-a răspuns cu o doctrină a neputinței și a defetismului. Persoane autorizate din partea partidului și a celorlalte grupări politice românești s-au manifestat

în repetate rânduri în dezacord cu ideea unei mișcări active de rezistență, schimbându-și părerea pe care le aveau în țară între anii 1945-1946. "Noi nu putem face nimic - declară aceste persoane - și, chiar dacă am fi în stare să realizăm ceva, încercarea este de-a dreptul nefolositoare. Americanii vor elibera țara cu mijloacele lor formidabile și apoi ne vor chema să o refacem și să o guvernăm mai departe în spirit democratic. Singura obligație ce ne incumbă este să sesizăm bine oscilațiile politice internaționale și să ne adaptăm lor." Această doctrină a așteptării pasive a evenimentelor nu ni se pare deloc în concordanță cu împrejurările. Nu știm ce foloase ar putea trage țara noastră din absența ei de pe câmpul de luptă. În comentariile care au însoțit Pactul Atlanticului se spune fără înconjur că nici o națiune nu va fi admisă să figureze ca un "poids mort" în rândul celorlalte. De ce oare această subliniere să nu fie valabilă și pentru țara noastră? Este adevărat că s-ar putea invoca sacrificiile imense pe care le-au făcut toate popoarele din răsăritul Europei din cauza opticii politice greșite a statelor occidentale, care nu le mai îngăduie astăzi să dea un nou tribut de sânge. Abstracție făcând de faptul că acest tribut îl plătesc zi de zi Sovietelor, chiar fără reacțiuni serioase, ne întrebăm totuși dacă, în fața necesităților de război, care nu țin seamă decât de propria lor satisfacere, își mai menține acest argument valabilitatea. S-ar putea întâmpla ca alte popoare, vecinii noștri de pildă, să treacă peste această obiecțiune pur etică și să se angajeze în luptă. În acest caz nu ar câștiga ei partida și la masa verde a păcii? Abia înlăturată oroarea ocupației sovietice, noi primejdiile apar la orizont, noi probleme se vor pune poporului nostru în ziua în care se va statua asupra viitoarei așezări europene. Teza brațelor încrucișate nu se bucură de confirmarea faptelor care cer o continuă vigilență a factorilor competenți ai unui neam pe liniile îndepărtate ale istoriei sale.

În ce privește chestiunea a doua cu care noi nu ne potrivim în păreri cu celalalte grupări politice românești, crearea contactului cu țara, refuzul lor de a sta de vorbă cu noi pe această temă de

ajutor reciproc și a-i da o dezlegare favorabilă ni se pare cel puțin bizar. Admit o anumită gelozie, un anumit resentiment provocat de slabele lor posibilități în această direcție, dar această infirmitate sufletească trebuia să dispară în fața dramei de acasă. Nu erau familiile lor în cauză, nu erau proprii lor partizani care s-au bucurat într-o largă măsură de opera de salvare întreprinsă de noi? Dacă nici această compasiune față de prietenii lor, pe care îi condamnău la o moarte sigură, n-a fost în stare să-i lege de țară și să-i determine la acțiune, atunci suntem nevoiți să presupunem că n-a fost la mijloc numai dușmănia față de noi. Această nepăsare consecventă, această impermeabilitate la suferințele țării mi se pare mai degrabă voită, conștientă, rezultatul unei temeri de a nu intra alți concurenți în arenă, chiar din rândurilor propriului lor partid, și a-i obliga pe cei actuali să se tragă cu un rând de scaune mai îndărăt. Nu vreau să afirm că această tendință s-a manifestat pretutindeni, dar s-a petrecut ceva inexplicabil în emigrația românească, o lipsă de prevedere atât de gravă și atât de nejustificată încât ne obligă să credem că nu poate fi numai rezultatul unei simple întâmplări. O spun aceasta, pentru că în ziua eliberării miile de familii îndoliate vor cere socoteală de incapacitatea emigrației românești de a asigura retragerea elementelor primejduite din țară. Vor cere socoteală eroii rezistenței românești, părăsiți, seduși cu vorbe, rămași fără sprijin și fără nici o îndrumare. Vor cere socoteală înșiși supraviețuitorii partidelor politice.

Majestate,

Prietenii mei, cărora le-am lăsat întreaga libertate de acțiune pentru a duce la bun sfârșit tratativele de înțelegere și apropiere de celelalte grupări politice românești, mi-au cerut sfatul cum să se comporte în eventualitatea formării Comitetului fără participarea lor. Mi se adresau mie ca la o persoană ce nu era direct amestecată în cauză. Eu nu le cerusem niciodată să forțeze

nota și să se solidarizeze cu mine pentru o eventuală candidatură în Comitetul central. Singurul titlu ce mi l-am păstrat era acela de simplu luptător pentru libertatea și drepturile poporului nostru și cu această calitate, pe care nu mi-o poate ridica nimeni, mă prezint în fața Majestății Voastre. Iată ce răspuns am dat foștilor legionari, după un riguros efort de obiectivitate.

“Care va fi atitudinea foștilor legionari dacă se va constitui Comitetul național de la New York, întărit de Rege și recunoscut de aliați, ca expresie politică a Românilor, în ipoteza că n-ar cuprinde pe nici unul din camarazii noștri? Îi vom face opoziție? Nimic nu ne împiedică în principiu, și după regula democratică și după cum se pregătesc să procedeze alți români nemulțumiți, să ne declarăm nesatisfăcuți de reprezentarea lui, să-i dezvăluim viciile de alcătuire, să-i denunțăm spiritul partizan în care a fost conceput și să-l repudiem ca instrument de eliberare al poporului nostru. Într-adevăr, absența noastră din Comitetul Național nu are nici o justificare în raport cu realitățile din țară. Curentul de opinie în favoarea noastră, chiar dacă la un moment dat a putut să fie mai scăzut, astăzi este din nou în creștere, promovat de marele număr de luptători, care s-au recrutat din rândurile noastre. În acest caz e legitim să ne întrebăm cum ar putea pretinde Comitetul care s-ar forma la New York că reprezintă poporul român, când exclude de la reprezentare o importantă parte a lui? Care sunt criteriile care legitimează un Comitet zis “Național”, dacă nu însăși voința reală și nefalsificată a țării? Cine poate fi judecător peste țară și interesele ei, decât țara însăși? Opoziția noastră s-ar sprijini, așadar, pe realități incontestabile, pe drepturi imprescriptibile ale unui popor de a-și încredința soarta în mâinile oamenilor care se jertfesc pentru el și îi stau mai aproape de suflet. A ne angaja însă în această atitudine, cu toate justificările depline ce le avem, ar însemna să continuăm linia de certuri și discuții sterile, de care s-au făcut vinovate celelalte grupări politice ale emigrației românești. Spiritul lui Corneliu Codreanu, care ne-a învățat că Legiunea se află în serviciul marilor finalități naționale, ne cere ca, și de astă

dată, noi să fim cei împăciuitori. Nu, domnilor, nu vom face opoziție Comitetului Național. Cererea noastră de a fi reprezentați în Comitetul central este adânc impregnată de voința țării. O menținem și o vom afirma ori de câte ori vom avea prilejul. Dar tocmai pentru că se află în perfectă concordanță cu sufletul neamului nu o putem transforma într-o armă de luptă împotriva viitorului Comitet Național, care, oricum ar fi, bun sau rău, de moment ce a fost întărit de sigiliul Regelui, trebuie să i se facă loc și să i se dea posibilitatea să lucreze.

Ne-ați făcut o mare nedreptate, ați ofensat cu hotărârea dumneavoastră mii și mii de oameni care țin vitejește piept demenței sovietice, dar, oricâtă durere ne-ar năvăli în suflet, nu ne putem schimba în potrivnicii acestui Comitet. Dacă am lua acest drum, ar însemna că ne asimilăm tuturor ambițioșilor politici care au transformat emigrația românească într-un târg de competițiuni și să-i facem să creadă că insistențele noastre ar avea alte motive decât acelea izvorâte dintr-o mare necesitate națională. Din moment ce Comitetul Național s-a format, chiar cu compoziția cea mai defectuos posibilă, noi nu vom face altceva decât să-i urăm drum bun, pentru ca să nu se zică mâine, când erorile și insuccesele se vor aduna, că nu au putut să lucreze din cine știe ce pricini. Misiunea lor este atât de grea, răspunderile care stau în față sunt atât de mari, încât opoziția noastră ar apărea ca o sfidare a nevoilor naționale.

Bineînțeles, Comitetul, creându-se în afara ariei naționale, ne taie și nouă posibilitățile de a răspunde chemării lui ca o forță colectivă și constituită, pe care am menținut-o mobilizată în Apus, determinați exclusiv de obiectivul precis și limitat al luptei contra bolșevismului. Noi nu putem apărea ca o comunitate unitară de luptă în sânul Comitetului, pentru că nu i se vede utilitatea ei din partea celorlalți factori politici români, nu se face apel la ea, nu este căutată și în consecință nu i se dau nici posibilități de exprimare și ni se impută chiar ca o vină. Legionarii din străinătate reprezintă numai un infim procent din marele număr al legionarilor

din țară. Aceștia sunt prizoniți, bătuți, schingiuiți, condamnați la ocnă, selectați pentru lagăre și asasinați pentru vechea lor credință, pentru calitatea politică ce au deținut-o odinioară în cadrul Mișcării. În lupta pe care o poartă ei pe plaiurile însângerate ale României sunt însuflețiți de idealul lui Corneliu Codreanu, care a oțelit această generație să înfrunte urgia bolșevismului. Putem noi să ne luăm angajamente în numele lor și am putea să le dăm întruchipare, când jertfa lor e sabotată? Când ar ști ei că splendida unitate românească, care s-a plămădit în țară din lacrimi, sânge și suferințe, nu este recunoscută peste hotare? Nu avem nici o acoperire morală și politică să-i reprezentăm atâta vreme cât li se refuză participarea la locul de răspundere. Legionarii din țară și străinătate au dat numeroase dovezi ale atașamentului lor pentru cauza națională și nu s-ar fi așteptat ca în momentul culminant al luptei pentru eliberarea neamului să li se paralizeze toate posibilitățile prin vrăjmășia arătată din spatele frontului. Ei își vor face datoria, regretând profund că elanul lor colectiv rămâne neîntrebuințat, tocmai în momentul în care țara are mai multă nevoie de el, când unanimitatea conștiinței românești reclamă prezența acestui efort în primele rânduri ale luptei pentru mântuirea neamului. Ei avertizează pe cei care astăzi își asumă drepturile reprezentării exclusive a poporului român peste hotare că se găsesc în conflict cu voința țării și prin procedeele lor arbitrare se fac vinovați de aceeași neprevădere cu care s-au încredințat deunăzi Rușilor, lăsând pradă comunismului întreaga elită națională.”

Majestate,

Dispozițiile discriminatorii pe care și le-a însușit o mare parte a oamenilor noștri politici din străinătate rămân fără influență asupra situației din țară. Acolo nu se găsește nimeni care să condamne pe foștii legionari, că și-au pus solidaritatea lor în serviciul întregii comunități românești. Țara e prea depărtată și

prea puține mijloace de comunicație există dincolo de Cortina de Fier, pentru ca să pătrundă până în rândurile luptătorilor consemnele separatiste și defetiste din capitalele Apusului. Acolo nu se dau reprezentanții de partide, ci oamenii se înfrățesc și mor fără să se întrebe cărui club politic au aparținut. Sub imperativul primejdiei s-a creat un singur front românesc, care rezistă cu înverșunare și cu pierderi tot mai grele frontului sovieto-rus. Până în cele din urmă, dacă nu va interveni nici o schimbare majoră în cadrul emigrației românești, va exista o țară care luptă și un Comitet care nu o reprezintă. Țării care pătimizește, care suferă, care și-a îngropat cei mai buni fii ai săi, ne vom adresa și noi, în ceasul victoriei, ca să ne facă dreptate. Ea singură este chemată ca să ratifice sau să condamne politica egocentrică ce s-a practicat în Apus. Vom face apel la liberali, la țărăniști, la socialiști, la legionari, ca ei împreună să chibzuiască și să dea verdictul final. Vom vedea, atunci, dacă mormintele se mai pot despărți, dacă prietenii legate în temnițe se pot renege. În acel moment când Vă veți întoarce pe pământul patriei, ne vom îndrepta și noi cugetul către Majestatea Voastră, rugându-Vă să faceți uz de funcțiunile obiective ale Coroanei, înlăturând din calea voinței naționale toate piedicile ce i-ar putea stânjeni libera ei manifestare.

Majestate,

Există unii oameni care nu găsesc altă preocupare mai înaltă, în mijlocul cumplitei răvășiri pe care o trăim astăzi cu toții, decât să-și frământă mintea cum ar putea să prelungească încă o generație conflictul intern din România. Din partea noastră, Vă declarăm, Majestate, că am renunțat de multă vreme să redeschidem ostilitățile cu foștii adversari, chiar atunci când ni se declară război din toate părțile și ne mulțumim să fim constructivi acolo unde ni se îngăduie și nu supărăm pe nimeni. Probabil din aceleași cercuri de răuvoitori s-au recrutat și persoanele care nu

s-au sfiit să pună în discuție înseși raporturile noastre de fidelitate față de Coroană, afirmând că am nutri sentimente ostile față de persoana Majestății Voastre. Profit de acest prilej, ca să fac cunoscut tuturor cercurilor românești și străine că sunt neadevărate aceste zvonuri. Membrii fostei Mișcări Legionare unesc în conștiința lor de Români cauza țării martirizate cu tronul Majestății Voastre și Vă asigură că nici o intrigă nu-i poate zdruncina de la linia lor de lealitate și devotament față de Rege și Dinastic.

24 aprilie 1949.

HORIA SIMA

Să trăiți Majestate,